

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 112/05-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. A. S., K., zastúpenej advokátom JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ-o-NS 69/03 z 25. mája 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr A. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2005 doručená sťažnosť Mgr. A. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. SŽ-o-NS 69/03 z 25. mája 2004.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že:

„Daňový úrad K. začal rozhodnutím zo dňa 19. 3. 2002, č. 696/2300/41738/02 Gon, exekučné konanie na uhradenie daňového nedoplatku sťažovateľky vo výške 702.032,- Sk (slovom sedemstodvatisíctridsaťdva korún slovenských).

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie na Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko K. ako odvolací orgán.(...)

Dňa 26. 4. 2002 na základe vykonaného šetrenia Daňový úrad K. vydal rozhodnutie č. 696/2300/53544/02/Har, v ktorom čiastočne vyhovel odvolaniu sťažovateľky a to tak, že zastavil daňovú exekúciu na sumu 2 000,- Sk, t. j. pokutu v uvedenej výške, nakoľko pri doručovaní rozhodnutia o pokute došlo k pochybeniu zo strany správcu dane.

V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na to, že nie je to prvý prípad, kedy došlo pri doručovaní k pochybeniu správcu dane (okrem iného doručenie dražobnej vyhlášky dva roky po dražbe). V ďalšom správcu dane uviedol, že daňová exekúcia vo výške 700.032,- Sk pokračuje.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom ako odvolací orgán rozhodovalo Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko K.

Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko K. rozhodnutie vydané Daňovým úradom K. č. 696/2300/53544/02/Har potvrdilo svojím rozhodnutím č. j. VI/2300/1168/4743/2002 zo dňa 9. 9. 2003.

Sťažovateľka podala dňa 6. 11. 2002 návrh na začatie konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko K. na Najvyšší súd Slovenskej republiky, v ktorom žiadala zrušiť rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR, pracovisko K. č. j. VI/2300/1168/4743/2002 zo dňa 9. 9. 2003 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 154/02 zamietol žalobu sťažovateľky proti Daňovému riaditeľstvu SR pracovisko K. o preskúmanie jeho rozhodnutia č. j. VI/2300/1168/4743/2002 zo dňa 9. 9. 2003.(...)

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. Sž-o-NS 69/03 zo dňa 25. 5. 2004, ktorý bol doručený sťažovateľke dňa 15. 11. 2004, potvrdil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 4. 2003. č. k. 4 Sž 154/02-35.(...)

S poukazom na skutkový stav bolo podľa názoru sťažovateľky postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 5. 2004 vo veci sp. zn. Sž-o-NS 69/03 porušené jej základné právo vlastníť majetok zakotvené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušovateľ v odôvodnení rozsudku sp. zn. Sž-o-NS 69/03 zo dňa 25. 5. 2004 uvádza, že ako odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (t. j. Najvyššieho súdu SR) vo veci sp. zn. 4 Sž 154/02 a konanie, ktoré mu predchádzalo (...).

Porušenie svojho práva vlastníť majetok a tento užívať vidí sťažovateľka v tom že napadnuté rozhodnutie súdu jej znemožnilo užívanie majetku v jej vlastníctve.

Sťažovateľka zároveň poukazuje na to, že jej právo na spravodlivé súdne konanie napadnutý súd porušil tým, že sa pri svojom rozhodovaní neriadil všetkými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na danú vec a nebral na zreteľ skutočnosti ňou uvádzané.

Podľa sťažovateľky bolo vyššie uvedeným dostatočne preukázané, že medzi postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 5. 2004 vo veci sp. zn. Sž-o-NS 69/03 a porušením jej základného práva vlastníť majetok zakotveného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je príčinná súvislosť.(...)"

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25. 5. 2004 sp. zn. Sž-o-NS 69/03 porušil základné právo sťažovateľky vlastníť majetok a nakladať s ním podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v právnej veci sp. zn.: Sž-o-NS 69/03 a rozsudkom č. k.: Sž-o-NS 69/03 zo dňa 25. 5. 2004 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: Sž-o-NS 69/03 zo dňa 25. 5. 2004 vo veci sp. zn. Sž-o-NS 69/03 zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.“

I keď sťažnosť bola pomerne rozsiahla, dôvody, pre ktoré sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Sž-o-NS 69/03, neboli jasne a dostatočne odôvodnené podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preto ústavný súd 2. februára 2005 vyzval sťažovateľku na doplnenie sťažnosti. Sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 21. februára 2005, v ktorom okrem iného uviedla:

«V konaní pred porušovateľom sa sťažovateľka domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva k peniazom, ktoré jej vzhľadom na priebeh dražby predmetnej nehnuteľnosti patria.

S poukazom na skutočnosti uvedené v sťažnosti, týkajúce sa spornej dražby nehnuteľnosti patriacej sťažovateľke a jej manželovi, má sťažovateľka za to, že u príslušného správcu dane nemá daňový nedoplatok, ale naopak, daňový preplatok. Daný daňový preplatok pritom postačuje na uspokojenie prípadného nedoplatku sťažovateľky na dani, v správcovi dane uplatnenej výške 700.032,- Sk.

S poukazom na uvedené, sťažovateľka smerovala svoju argumentáciu v konaní o ňou podanej správnej žalobe pred porušovateľom. Porušovateľ sa však nezaoberal argumentáciou sťažovateľky dôsledne, v dôsledku čoho jej nebola poskytnutá ochrana jej práv v zmysle zákona.

Sťažovateľka tu poukazuje na argumentáciu Najvyššieho súdu SR v odôvodnení rozsudku zo dňa 24. apríla 2003, sp. zn.: 4 Sž 154/02, kde sa okrem iného, uvádza: „... Podľa rozhodnutia Daňového úradu K. č. 696/210/10787/01/Kris z 13. 2. 2001 žalobkyni nebolo vyhovené žiadosti o vrátenie daňového preplatku v sume 7.450.571 Sk s tým, že takýto preplatok neexistuje. Toto rozhodnutie týkajúce sa nároku daňovníka, o ktorom sa

rozhoduje osobitne (§ 63 zák. č. 511/1992 Zb.) žalovaný rozhodnutím č. VI/2500/854/3677/2001 zo dňa 6. 7. 2001 potvrdil. Za tohto stavu nie sú splnené podmienky (§ 245 ods.1 OSP) k tomu, aby súd posúdil zákonnosť tohto rozhodnutia, ako prv urobeného, o ktoré sa napadnuté rozhodnutie žalovaného opiera. Žalobkyňa mala totiž právnu možnosť domáhať sa jeho súdneho preskúmania a zrušenia. Keď sa tak nestalo a rozhodnutie nebolo zrušené, súd v tomto konaní musí z neho vychádzať. Teda mať za to, že ku dňu vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti žalobkyne o vrátenie preplatku, t. j. ku dňu 13. 2. 2001 žiaden preplatok na dani nemala...“ (str.4).

Uvedená argumentácia Najvyššieho súdu SR je podľa sťažovateľky účelová a nemôže „ospravedlniť“ nedostatočné zistenie skutkového stavu Najvyšším súdom SR v konaní, kde by mal byť nestranný a nezávislý súd garantom zabezpečenia zákonnosti pri preskúmaní rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

Výhrada Najvyššieho súdu SR, že sťažovateľka nevyužila možnosť brániť sa proti rozhodnutiu, ktorým bola zamietnutá jej žiadosť o vrátenie daňového preplatku, cestou správnej žaloby na súde, čím sťažovateľka, podľa názoru Najvyššieho súdu SR odvolávajúceho sa na ustanovenie § 245 ods.1 OSP, prišla o možnosť domáhať sa svojich práv k daňovému preplatku na súde, je neopodstatnená.

Je pravdou, že sťažovateľka sa nedomáhala preskúmania rozhodnutia o zamietnutí jej žiadosti o vrátenie daňového preplatku správnu žalobou. Využila však iný prostriedok, ktorým právny poriadok umožňuje domôcť sa nápravy nesprávneho rozhodnutia správneho orgánu. Postup a rozhodnutia príslušných daňových orgánov (Daňového úradu K. a Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko K.), boli na základe podnetu sťažovateľky zo dňa 10. 07. 2000, adresovaného Ministerstvu financií Slovenskej republiky, predmetom preskúmania v rámci osobitného postupu, a to mimo odvolacieho konania. (...)

Podľa sťažovateľky boli splnené podmienky na to, aby Najvyšší súd SR preskúmal aj prv urobené rozhodnutia, t. j. rozhodnutia správcu dane a jeho odvolacieho orgánu. (...)

Ak by Najvyšší súd SR bol preskúmal prv urobené rozhodnutia, t. j. rozhodnutia správcu dane a jeho odvolacieho orgánu, zistil by, že preplatok na dani existuje, nakoľko rozhodnutie o rozvrhu je absolútne neplatným právnym úkonom, ako na to poukazuje sťažovateľka v sťažnosti.(...)».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 71/05).

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko K., rozhodnutím sp. zn. VI/2300/1168/4743/2002 z 9. septembra 2003 potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu K. sp. zn. 696/2300/53544/02/Har, ktorým sa čiastočne vyhovel odvolaniu sťažovateľky a daňová exekúcia na sumu 2 000 Sk bola zastavená s tým, že vo zvyšku na vymożenie sumy 700 032 Sk daňová exekúcia pokračovala. Na základe tohto rozhodnutia podala sťažovateľka žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, ktorú najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 154/02 z 24. apríla 2003

zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. SŽ-o-NS 69/03 z 25. mája 2004 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až 51 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprávne princípy alebo základné práva a slobody (II. ÚS 54/02).

Je vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku Slovenskej republiky v danom prípade aplikuje a ako ju interpretuje. K tomu treba dodať, že všeobecný súd, a o to viac to platí, ak ide o najvyšší súd, je primárne zodpovedný za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy).

1. Z obsahu časti sťažnosti vyplýva, že *„porušenie svojho práva vlastniť majetok a tento užívať vidí sťažovateľka v tom, že napadnuté rozhodnutie súdu jej znemožnilo užívanie majetku v jej vlastníctve“*.

Ústavný súd poukazuje najmä na to, že subjektom, ktorému sa priznáva ochrana podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, je najmä vlastník. Už samotné znenie, ako aj výklad ustanovenia čl. 20 ods. 1 ústavy bez akýchkoľvek pochybností vylučuje možnosť vyslovenia záveru (o vyslovenie ktorého sa sťažovateľka pred ústavným súdom domáha), že rozhodnutím najvyššieho súdu by malo byť porušené základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 69/03 z 25. mája 2004 preskúmajúce legitímnosť daňovej exekúcie v odvolacom konaní nie je rozhodnutím takého druhu alebo účinkov, že by mohlo mať za následok porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Toto rozhodnutie nemožno považovať za nesúladne s ústavou. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka namietala porušenie vlastníckeho práva takým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré zjavne nie je v príčinnej súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Príčinnú súvislosť tvrdí sťažovateľka iba z dôvodu, že nebola úspešná v spore o preskúmanie rozhodnutia vo veci daňovej exekúcie, jej tvrdenie však takúto súvislosť nevytvára a ani vytvoriť nemôže. Najvyšší súd vykonávaním svojich ústavne vymedzených kompetencií vôbec nezasahoval a ani nemohol zasiahnuť do základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd z uvedených dôvodov uzavrel, že odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu neobsahuje také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení označeného základného práva, a pri posúdení namietaného rozhodnutia nemožno dospieť k záveru, že je zjavne nedôvodné alebo arbitrárne. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že by postup najvyššieho súdu bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný.

Najvyšší súd rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležito odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že súc si vedomý svojej viazanosti návrhom a jeho petitom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nepreskúmaval (a ani nemohol) rozhodnutia daňových orgánov, pretože sťažnosť smerovala iba proti rozhodnutiu najvyššieho súdu.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Podstatou ďalších námietok sťažovateľky je to, že rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že najvyšší súd ako odvolací súd sa „*pri svojom rozhodovaní neriadil všetkými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na danú vec a nebral na zreteľ skutočnosti ňou uvádzané*“, a podľa jej názoru boli splnené podmienky na to, aby preskúmal aj rozhodnutia správcu dane a jeho odvolacieho orgánu. Sťažovateľka porušenie svojho základného práva vidí i v tom, že najvyšší súd sa nezaoberal dôsledne jej argumentáciou uvedenou v odvolaní.

Sťažovateľka podľa názoru ústavného súdu i v tejto časti sťažnosti namieta porušenie svojich práv takým postupom (rozhodnutím) najvyššieho súdu, ktorý zjavne nie je v príčinnej súvislosti s porušením týchto práv.

Ustanovením čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu

fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo by o ňom zastavil konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

V prípade sťažovateľky však nešlo o takýto prípad majúci za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď základné právo na súdnu a inú právnu ochranu bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Sťažovateľkina nespokojnosť s obsahom rozhodnutia najvyššieho súdu nie je dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. III. ÚS 53/02, I. ÚS 20/03). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného súdu.

Preto ústavný súd preskúmal v rámci predbežného prerokovania sťažnosti rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 69/03 z 25. mája 2004 v naznačenom smere a zistil, že odôvodnenie rozhodnutia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, o aké dôkazy najvyšší súd oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a prečo nevykonal i ďalšie dôkazy. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd správne posúdil skutkový stav a rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi, a preto uzavrel, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je žiadna spojitosť. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 69/03 z 25. mája 2004 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom, ako ani že by závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len

dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo nepriaznivým výsledkom pre sťažovateľku, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu a inú právnu ochranu.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o zrušení sťažovateľkou označeného právoplatného rozhodnutia vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a prichádzalo by do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jej základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2005